

Από τον Οκτώβριο του 2016, ο Mohamed A. βρισκόταν σε καθεστώς διοικητικής κράτησης στην Γ.Α.Δ. Λέσβου, ως υποψήφιος για απέλαση, καθώς είχαν απορριφθεί τα αιτήματα του για τη χορήγηση πολιτικού ασύλου παρόλο που διώκεται από το στρατιωτικό καθεστώς της Αιγύπτου για δημοσιοποίηση βίντεο με δολοφονίες οπαδών του καθεστώτος Μόρσι, πράγμα που σημαίνει πως η ζωή του κινδυνεύει σε περπτωση που απελαθεί . Στις 13/12/2016 ξεκίνησε απεργία πείνας, η οποία κράτησε για πάνω από 50 ημέρες, διεκδικώντας την ακύρωση της απέλασης καθώς και την επανεξέταση της αίτησής του για χορήγηση πολιτικού ασύλου.

Ενώ αρχικά είχαν γίνει 3 προσπάθειες για την εισαγωγή του στο νοσοκομείο, η απεργία πείνας δεν κρινόταν επαρκής λόγος για να γίνει αυτό, με αποτέλεσμα να φτάσει στην 3η ημέρα απεργίας πείνας για να κριθεί αναγκαία η νοσηλεία του στο Βοστανείο Νοσοκομείο Μυτιλήνης.

Από την πρώτη κιόλας μέρα που ο απεργός εισήλθε στο νοσοκομείο, άρχισε να διαφαίνεται η στάση κάποιων εκ των γιατρών και των μπάτσων οι οποίοι είτε με το καλό -με το προσωπείο του ενδιαφέροντος- είτε με το κακό -μέσω του φόβου και του εκβιασμού για εξιτήριο- πίεζαν τον Mohamed να σταματήσει την απεργία πείνας.

Τελικά, μετά από πιέσεις του κινήματος αλληλεγγύης στο Mohamed, των σωματείων, και κάποιων γιατρών που πήραν σαφή θέση υπέρ του απεργού, η διευθύντρια του νοσοκομείου διαβεβαίωσε, ότι ο απεργός θα νοσηλευτεί στο νοσοκομείο για όσο διαρκέσει η απεργία πείνας. Αφού η απεργία πείνας ξεπέρασε τις 50 μέρες, έγινε δεκτή και η επανεξέταση πολιτικού ασύλου που είχε καταβάλει, η οποία θα πραγματοποιηθεί στις 7 Απριλίου.

Έχουμε παρατηρήσει τα τελευταία δύο χρόνια, παράλληλα με τη μαζική κίνηση των μεταναστών από τη Βόρεια Αφρική και την Ασία προς την Ευρώπη, να διεξάγεται ένα κυνηγητό εναντίον τους, το οποίο παίρνει πολλαπλές μορφές. Μετά το διαχωρισμό τους σε πρόσφυγες και μετανάστες ακολούθησε η αντίστοιχη αντιμετώπιση. Από τη μια η φιλανθρωπία των ΜΚΟ (που ήρθε να καλύψει τα κενά που συνειδητά αφήνει το ελληνικό κράτος) και ο περιορισμός τους σε «κέντρα φιλοξενίας» περιμετρικά των πόλεων και από την άλλη η ακραία εκμετάλλυσή τους, τα πογκρόμ, η φυλάκισή τους σε κλειστά κέντρα κράτησης και οι απελάσεις.

Οι μετανάστες απέναντι σε όλα αυτά, έδειξαν πως δεν είναι θύματα. Τόσο στα σύνορα, εντός των κέντρων φιλοξενίας και κράτησης, όσο και απέναντι στις απελάσεις συγκρούστηκαν με τους μπάτσους, έκαναν απεργίες πείνας και αρνήθηκαν το ρόλο που θέλησαν οι κρατικοί μηχανισμοί να τους προσάψουν. Παράλληλα με την κίνησή τους, αλληλέγγυος κόσμος βρέθηκε δίπλα τους, διοργάνωσε από κοινού πορείες και εκδηλώσεις διεκδικώντας το αυτονόητο.

Δεν μπορούμε παρά να αντιληφθούμε τον αγώνα του Μοχάμεντ ως έναν ακόμα αγώνα που δίνεται ενάντια στην αντιμεταναστευτική πολιτική, σε συνάρτηση με τους υπόλοιπους αγώνες που δίνουν οι μετανάστριες ενάντια στην υποτίμηση και την επακόλουθη εκμετάλλυσή τους. Δεν μπορούμε παρά να στεκόμαστε δίπλα σε αυτές και αυτούς που επιλέγουν να παλέψουν για την ανατίμηση των ζώων τους, καθώς αυτό βρίσκεται σε συνάρτηση και με τους δικούς μας αγώνες.

Σε ένα κόσμο που όλα νοούνται ως μόνιμα, αναγνωρισμένα, σταθερά και εδαφικοποιημένα, με βάση το σύνορο που ορίζει το “μέσα” και το “έξω”, και οργανώνονται με ορίζοντα το κράτος, σε μια αστική κοινωνία που αναγνωρίζει μόνο “πολίτες”, οι μετανάστες και οι μετανάστριες είναι αυτές που διαπερνούν κάθε έννοια μονιμότητας και σταθερότητας, που δεν ταξινομούνται παρά μόνο ως “το άλλο”, ακόμα κι αν ζουν δίπλα μας. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι δίπλα τους, στην προσπάθειά τους να διαρρήξουν, πριν το επόμενο σύνορο, την εικόνα της θυματοποίησής τους.

**ΑΜΕΣΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΜΟΧΑΜΕΝΤ Α. ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ ΑΠΟ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΣΥΛΟΥ 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ**

ΧΑΡΤΙΑ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

**φάμπρικα υφανέτ
[κατάληψη για πάντα]**